ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 500

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Σύνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Εὐτυχεῖς οἱ διορθονόμενοι. — Καλλιτεχνικαὶ σελίδες. Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του (κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη). — Τὸ Καστράκι (ποίημα ὑπὸ Α. Σιμιριώτου).— Ἑλένη Ἀρμένη Μοντσενίγου.— Ἡ ἀδελφὴ Ὑακίνθη (ὑπὸ Δεσποίνης Α. Ἀγγερέτου. — Γυναικεῖος Κόσμος. — Ὁ Ζητιάνος. — Ποικίλα. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Τὸ γράμμα σου μὲ ἐνέβαλεν εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις. Ἄλλως τε ὅλαι καὶ ὅλοι μας ἐδῶ ἔχομεν προδιάθεσιν εἰς μελαγχολίαν κατὰ τὰς κρισίμους αὐτὰς καὶ ὀδυνηρὰς τῆς ἐθνικῆς μας ὑπάρξεως στιγμάς.

Συζητεῖται, μοῖ λέγεις, ἐκεῖ μετὰ σοβαρότητος ἡ ἀποδοχὴ τῆς δος Chauvin εἰς τὰς τάξεις τῶν Γάλλων δικηγόρων καὶ ὁ ἐπίσημος τύπος καὶ οἱ σημαίνοντες τῆς πόλεώς σας κοινωνικοὶ κύκλοι ἐπελήφθησαν τοῦ ζητήματος μετὰ σοβαρότητος, ἣν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸ τόσον φιλοσκῶμμον παρισινὸν κοινόν.

Σημεῖα τῶν καιρῶν, φίλη μου, αὐτά. Ἀφοῦ καὶ ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν ἐτελειοποίησε τὴν γυναῖκα τοῦ ψευδοῦς καὶ ἐπιπλάστου βίου· ἀφοῦ αὐτή, ἡ ὁποία εἶχε μεταβάλει μίαν μεγάλην μερίδα τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ της εἰς κούκλας κηρίνας καὶ εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς καρδίας των ἕνα κενὸν μηχανισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον παράχορδα ἢ μᾶλλον ξεχορδισμένα ἀνεκυκῶντο καὶ περιεβόμβουν πᾶν ἄλλο ἢ τρυφερὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα· ἀφοῦ αὐτή, ἡ ὁποία εἶχε καύσει ὅλον τὸν λιβανωτόν της καὶ σκορπίσει ὅλα τὰ μύρα της εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀσήμων καὶ ἐπισήμων Μαγδαληνῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντικατέστησαν τὰς Φρύνας καὶ τὰς Λαΐδας τῶν ἀρχαίων μας χρόνων· ἀφοῦ ἡ χώρα αὐτή, ἡ ὁποία εἶχεν ἀφήσει ἀκόμη ὅ,τι εὐγενὲς καὶ καλὸν τῆς ἔμεινεν εἰς γυναικεῖον πληθυσμόν, ὄργανον τυφλὸν καὶ πειθήνιον εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ φανατικοῦ καὶ ἰδιοτελοῦς κλήρου της, καὶ αἱ σημεριναὶ γυναῖκές της εὑρίσκοντο μέχρι χθὲς εἰς πλῆρες πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν διαζύγιον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των, ἀφοῦ, λέγω, ἡ Γαλλία ἀντελήφθη κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη τὸ λᾶθός της καὶ ὄχι μόνον πορείαν ἤλλαξεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον εὑρίσκεται σήμερον, πρόθυμος σχεδὸν νὰ ὑπερβῇ κατὰ τοὺς νεωτερισμοὺς καὶ αὐτὴν τὴν ἐκεῖθεν τῆς Μάγχης ἀντίπαλόν της, σημεῖον ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπωφελοῦς χρησιμοποιήσεως τῆς ἀνεκμεταλλεύτου μέχρι σήμερον γυναικείας δυνάμεως γίνεται ὁσημέραι μᾶλλον ἐπαισθητή. Σημεῖον ὅτι οἱ πολιτικοὶ καὶ κοινωνικοί μας ὅροι εὑρίσκονται εἰς πλήρη ἀναζύμωσιν, ἧς ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ἐμπρέπουσαν θέσιν της προαγωγὴ καὶ ἐξύψωσις τῆς γυναικός.

Ἄλλως τε τὴν πεποίθησιν αὐτὴν τὴν ἀντλῶ βεβαίως καὶ ἀπὸ σὲ τὴν ἰδίαν, ἡ ὁποία, ποτισμένη ὡς εἶσαι ἀπο τὰς ἰδέας τῆς ζωῆς τῶν αἰθουσῶν, μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μόνον μὲ εἰρωνικὰ ἐπιγράμματα ἐφιλοδώρεις τὰς ὁμιλούσας σοβαρῶς περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος. Τώρα τὸ ὕφος σου ἤλλαξε. Καὶ διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῶν ἐπιστολῶν σου ἐγὼ βεβαίως βλέπω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὺ διστάζεις ἀκόμη νὰ ὁμολογήσῃς ἀπροκαλύπτως. Καὶ τὸν δισταγμόν σου αὐτὸν τὸν ἐννοῶ.

Αἱ νέαι ἰδέαι, φίλη μου, ὁμοιάζουν πρὸς τὰ νέα, πρὸς τὰ τέως ἄγνωστα πρὸς ἡμᾶς πρόσωπα. Παρουσιάζονται πρὸ τοῦ πνεύματός μας ὡς ἐπισκέπται ἄνευ συστάσεως, κατὰ τῶν ὁποίων ἐνίοτε μᾶς προκαταλαμβάνει εἴτε τὸ πενιχρὸν ἔνδυμα, εἴτε συρμὸς ἀσυνήθης, εἴτε μορφὴ σοβαρὰ καὶ τραχεῖα. Ἀλλ' ὅπως ὑπὸ τὸ τραχὺ ἐξωτερικὸν καὶ τὴν σοβαρὰν μορφὴν καὶ

τὸ πενιχρὸν ἔνδυμα ἡ σὺν τῷ χρόνῳ προσοικείωσις μᾶς ἀποκαλύπτει θησαυροὺς ἀτιμήτους καὶ προσωπικότητας εὐεργετικὰς διὰ τὴν ὕπαρξίν μας, οὕτω καὶ αἱ ἰδέαι, τὰς ὁποίας ἀρνούμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν, διότι δὲν περιβάλλονται μὲ τὴν ποιητικὴν αἴγλην, μὲ τὴν ὁποίαν περιεβάλλοντο αἱ παλαιαί, ἀποδεικνύονται ἐν τῇ σοβαρᾷ μελέτῃ καὶ ἐφαρμογῇ πολὺ τούτων εὐεργετικώτεραι.

Εὐτυχεῖς οἱ διορθωνόμενοι

Ὅλον αὐτὸ τὸ προοίμιον δὲν σοῦ τὸ ἔκαμα, διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω, διατί οἱ Πκρισινοὶ ἤλλαξαν ἀπό τινας τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ἀλλὰ διὰ νὰ τελειώσω μὲ τὸ ἑξῆς συμπέρασμα. *Εὐτυχεῖς οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὰ λάθη των τοῦ παρελθόντος, τὰς πεπλανημένας σκέψεις καὶ ἰδέας των καὶ νὰ ἀλλάσσουν ἐν ὅσῳ εἶναι καιρὸς πορείαν καὶ τακτικήν.*

Καὶ μὲ ἐνέβαλεν ἀκριβῶς εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις τὸ συμπέρασμα αὐτό. Μὲ ἐμβάλλει εἰς ἀπελπισίαν ἡ μελέτη τὴν ὁποίαν κάμνω τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μας μετὰ τὰς τελευταίας δυστυχίας μας, μετὰ τὴν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐνσκήψασαν ἐθνικήν μας καταστροφήν. Ζητῶ εἰς μάτην ἓν φωτεινὸν σημεῖον, ἓν ἐλάχιστον διδόμενον τὸ ὁποῖον νὰ δίδῃ ἰδέαν συναισθήσεως τῆς εὐθύνης, ἣν ὅλαι καὶ ὅλοι ὑπέχομεν διὰ τὴν σημερινήν μας κατάπτωσιν καὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ μικρόν, τὸ ἐλάχιστον, δὲν τὸ εὑρίσκω πουθενά. Πρὸ τοῦ ἰδιοτελοῦς *ἐγὼ* τῶν ἀτόμων, ἡ ἰδέα τῆς ἑνότητος, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μόνης δύναται νὰ ἐξυψωθῇ, ὡς εἰς στυλοβάτην ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος, πρὸ τοῦ *ἐγὼ* τούτου, τοῦ μικροῦ, τοῦ ποταποῦ, τοῦ μιαροῦ, τοῦ ἐθνοκτόνου, κατασυντρίβεται, νυκαγεῖ, καταρρέει σχεδὸν καὶ ἡ τελευταία μας ἐλπὶς περὶ ἀνιδρύσεως τοῦ κατεδαφισθέντος ἐθνικοῦ μας οἰκοδομήματος, περὶ ἀναστάσεως μας ὡς λαοῦ, ὑποστάντος τὴν ὑπερτάτην τῶν δοκιμασιῶν.

Καὶ ἀρχίζω νὰ μορφώνω τὴν γνώμην καὶ νὰ σχηματίζω τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν ὑπεπέσαμεν εἰς ὅσα ὑπεπέσαμεν ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ καὶ ἀτομικὰ λάθη, ὡς λαὸς νέος, ἄπειρος, ἀδαής, ὡς ἐκολακευόμην νὰ τὸ νομίζω καὶ ὡς σοῦ τὸ ἔγραφα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη. Ἀλλ' ὅτι περιήλθομεν εἰς ὃ σημεῖον περιήλθομεν ἀκριβῶς διὰ τὸν ἀντίθετον λόγον. Διότι εἴμεθα λαὸς πολὺ παλαιός, πολὺ γεροντικός, πολὺ ἐξηντλημένος, πολὺ ἀπομωραμμένος. Λαὸς ὁ ὁποῖος φέρει ἐπὶ τοῦ ἐσκελετωμένου σώματός του ὅλα τὰ ἕλκη τῶν ἁμαρτιῶν τῶν προγόνων του, μὲ ὅλην ἐνταυτῷ τὴν γεροντικὴν ἔκλυσιν τῶν νεύρων καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν μυῶν καὶ τὴν ἀσθενικὴν ἀνίαν καὶ ἀσχημίαν, τὴν ζητοῦσαν τὸ σκότος καὶ ὄχι τὸ φῶς, τὴν βαίνουσαν πρὸς τὸν θάνατον καὶ ὄχι πρὸς τὴν ζωήν.

Καὶ βλέπω οὕτω τὴν πατρίδα μας, τὴν ὁποίαν εἶχα φανταστῆ καὶ ὀνειροπολήσει μεγάλην εἰς τὸ μέλλον, ὡς ὑπῆρξε μεγάλη καὶ εἰς τὸ παρελθόν, καὶ βλέπω τὴν ὡραίαν τῆς Παλλάδος πόλιν, ὄχι πλέον ὑπὸ τὸ φωτοβόλον ἀκτινωτὸν τῆς προνομιούχου τῶν πόλεων τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ὑπὸ τὸ σκοτεινὸν πτερύγισμα τῶν μακρῶν ὀρνέων, τὰ ὁποῖα σκοτίζουν τὸν γαλανόν της οὐρανόν, καὶ μὲ τὸν θρηνώδη κρωγμόν των ἀγγέλλουν τὴν τελειωτικὴν καὶ ἀμετάκλητον θανατικὴν καταδίκην της.

Καί μου φαίνεται ὅτι ὅλαι καὶ ὅλοι μας ἐδῶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, ἐπίσημοι καὶ ἄσημοι, δὲν εἴμεθα πλέον ἄνθρωποι μὲ ζωὴν καὶ ὑπόστασιν, μὲ σάρκας καὶ μορφήν, μὲ ψυχὴν καὶ νοῦν, ἀλλὰ σκιαί, φαντάσματα σκελετώδη, λιπόσαρκα, κινούμενα ἀκόμη μηχανικῶς, ὁρμεμφύτως, ἐπὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κοιμητηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀγωνιζόμεθα μὲ τριγμοὺς ὀδόντων καὶ κροταλίσματα τῶν σκελετωδῶν χειρῶν μας, καὶ σπασμωδικὰς συγκρούσεις τῶν κενῶν κρανίων μας, νὰ θάψωμεν τὴν παρ' ἡμῶν τῶν ἰδίων δολοφονουμένην πατρίδα μας.

Καὶ βλέπω ἀντιπαρερχομένας τὰς σκιὰς ὅλων ἡμῶν τῶν νάνων, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἀκούω τὸν ἀλλόφρονα ἀλαλαγμὸν καὶ αἰσθάνομαι πόθον ἀκατάσχετον νὰ ἐκλείψω, νὰ ἐξαφανισθῶ, νὰ μεταβληθῶ, ἀποσκελετωμένη καὶ ἐγὼ ὡς εἶμαι, εἰς τὸ ἐλάχιστομόριον τῆς δημιουργίας, τὸ ὁποῖον ἔχει πατρίδα τὸ ἄπειρον καὶ ζωὴν τὴν ζωὴν τοῦ παντός.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ, Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Τὴν ὡραίαν μελέτην *περὶ τοῦ Κορρεγίου καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δράσεώς του*, τῆς ἀοιδίμου Ἑλληνίδος συγγραφέως Μαργαρίτας Ἀλβάνα Μηνιάτη δημοσιεύομεν ἀπὸ σήμερον ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν».

Διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης παρέχομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀντιληφθοῦν καὶ ἐκτιμήσουν τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τῆς Ἑλληνίδος, ἥτις καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς δημοσιογράφος τόσον ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ καὶ τοιαύτην περιφανῆ κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς νεωτέρας Φιλολογίας.

Α'.

Τὸ ἀνθρώπινον φυτὸν γεννᾶται ἰσχυρότερον ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἀλλαχοῦ, εἶπεν ὁ Ἀλφιέρης. Τοῦτο εἶναι ἀληθὲς καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς μεγάλους της ἄνδρας. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν παρίστανται τοιαῦται μεγάλαι προσωπικότητες, πλέον μεμονωμέναι, πλέον ἀνεξάρτητοι, πλέον ἐπιβάλλουσαι καὶ ὑπέρτεραι τοῦ αἰῶνός των, διὰ τῆς φυσικῆς ρώμης των, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός των καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς θελήσεώς των.

Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἰταλίας ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἵνα πεισθῇ τις, ἀρκεῖ ν' ἀναμετρήσῃ τὴν διαφορὰν ἥτις χωρίζει φιλοσόφους ὡς τὸν Giordano Bruno ἢ τὸν Vico ἀπὸ τοὺς συγχρόνους των, καὶ ἐκείνην ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τὸν κοινωνικὸν κύκλον ἐν ᾧ ἔζων. Τοὺς τελευταίους τούτους ἐθεώρησαν ὡς εὐτυχῆ δημιουργήματα ἐποχῆς προνομιούχου. Ἀλλ' ἐὰν τοὺς ἐξετάσῃ τις ἐκ τοῦ σύνεγγυς, πείθεται, ὅτι ὤφειλον τὰ πάντα εἰς παραδόσεις αὐστηρῶν σχολῶν καὶ εἰς τὴν ἀτομικήν των ἰδιοφυΐαν. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Λεονάρ, ὁ Ραφαῆλος, οἱ ἥρωες οὗτοι τῆς Ἀναγεννήσεως, ἵδρυσαν ἕκαστος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς διανοίας του, τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐμπνεύσεως κόσμον ἴδιον, πολὺ διάφορον καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς κοινωνίαν.

Τὸ τοιοῦτον ὑπὲρ πάντα ἄλλον δύναται νὰ λεχθῇ διὰ τὸν

Κορρέγιον. Ἡ ζωή του ἔμεινε περιωρισμένη εἰς στενὸν κύκλον, μέχρι τοῦ ὁποίου δὲν ἔφθασαν οὔτε αἱ πομπαί, οὔτε αἱ μεταμφιέσεις, οὔτε αἱ λοιπαὶ φρικαλεότητες τῆς ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως.

Τὸ ποιητικὸν καὶ φωτεινὸν μέρος τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ἀντωνίου Ἀλλέγρη—τοῦ ἐπονομασθέντος ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του Κορρεγίου — σπανίως ἐνοήθη καὶ παρ' ἐκείνων ἀκόμη, οἵτινες ἐξύμνησαν τὴν χάριν τοῦ χρωστῆρός του καὶ τὴν θαυμασίαν ἰδιοφυΐαν του, ἂν καὶ πάντες οἵ τε τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος συγγραφεῖς τὸν ἐπαινοῦν καὶ τὸν λυποῦνται ἐξ ἴσου.

Ἐκπλήσσονται πῶς τοιαύτη ὑπέροχος μεγαλοφυΐα ἔζησε ὑπὸ τόσην σκιάν, ὥστε μόλις νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῶν συγχρόνων του καὶ ἡ προσωπικότης του νὰ ἐξαφανισθῇ σχεδὸν ὑπὸ τὸ ἔργον του. Ὁμιλοῦν διὰ τὴν πτωχείαν του, οἰκτείρουν τὴν ἀσημότητά του καὶ ἐπαναλαμβάνουν περὶ αὐτοῦ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βάζαρη. Ἀλλ' εἰς τὰς περιγραφὰς ταύτας, τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀποκρύφους, εἰς τὰς ἀριστολογίας ταύτας, δύο πράγματα δὲν καθωρίσθησαν. Ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀληθὴς τοῦ ἀνδρὸς φυσιογνωμία, ἥτις φαίνεται κρυπτομένη εἰς τὸ μυστηριῶδες ἄδυτόν του, καὶ ἡ βαθυτάτη φιλοσοφία τοῦ ἔργου του, ἡ ὑποκρυπτομένη ὑπὸ φαινομενικόν τι αὐθόρμητον καὶ ὑπὸ τὸ τελείως φυσικόν. Μόνον ἐκ τῆς ἀκριβολόγου περισυλλογῆς τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ζωήν του, τὴν διαρρεύσασαν μακρὰν τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου, εἰς ἀδιάκοπον ἐργασίαν, μόνον ἐν τῇ περιληπτικῇ μελέτῃ τοῦ συνόλου τοῦ ἔργου του ἐν τῇ ἑνότητι τῆς σκέψεως καὶ τοῦ αἰσθήματος δύναταί τις νὰ σχηματίσῃ τὴν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου τούτου ζωγράφου. Καὶ εὑρίσκεται τότε ἐνώπιον προσωπικότητος ἀληθῶς μεγάλης καὶ εὐγενοῦς, ἐνώπιον καρδίας βαθείας καὶ εἰλικρινοῦς. Ὁ Κορρέγιος κατεῖχεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἀφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα χαρακτηρίζει τόσον καλῶς διὰ τῆς λέξεως *ingenuità*.

Ἀλλ' ὅ,τι εἶναι ἀξιοσημείωτον καὶ μοναδικὸν ἴσως εἶναι ὁ συνδυασμὸς τῆς σπανίας καὶ θαυμασίας ταύτης ἁπλοϊκότητος μεθ' ὑπερόχου ἰδεαλισμοῦ καὶ μὲ πλήρη καὶ σαφῆ συνείδησιν τοῦ ὑπερτάτου σκοποῦ τῆς τέχνης. Ἀκεραιότης χαρακτῆρος, δύναμις πνεύματος, μεγάλη καὶ αὐστηρὰ παίδευσις, συνδυαζομένη μετ' εὐκολίας καὶ ἐλαφρότητος ἐκτελέσεως, ἀποκρύψασαι μέχρι σήμερον τὴν βαθύτητα τῶν συλλήψεών του, τοιοῦτοι εἶναι οἱ κυριώτεροι χαρακτηρισμοί, οὓς ἀνευρίσκομεν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κορρεγίου. Ἰδιαίτατα παρατηρεῖται ἐν αὐτῷ θαυμασία καὶ ἀνεξάντλητος γαλήνη, ἥτις ἐξηγεῖται ἀπὸ τῆς πλήρους ἀποχῆς κοινῶν καὶ χυδαίων ἰδιοτελειῶν, ἀπὸ τῆς τελείας πρὸς τὸ ἰδεῶδες του ἀφοσιώσεώς του. Ἡ ὑπερτάτη αὕτη γαλήνη, ἧς αὐτὸς μόνος κατεῖχε τὸ μυστήριον, ἀποτελεῖ τὸ ἀκτινωτὸν τῆς μεγαλοφυΐας του.

Ἐὰν ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Keats εἶπεν·

A thing of beauty, is a joy for ever,

ἤτοι μία ἀκτὶς τοῦ καλοῦ ἀποτελεῖ χαρὰν παντοτεινήν, θέλων διὰ τούτου νὰ ἐκφράσῃ ὅτι πᾶν ἀληθῶς καλὸν περιέχει ἐν ἑαυτῷ πηγὴν εὐτυχίας ἀνεξάντλητον, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Κορρεγίου ὅτι ἔζησεν ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον καὶ πάντα καλλιτέχνην ἐν τῇ αἰωνίᾳ χαρᾷ τοῦ καλοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) κατὰ τὴν **Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη.**

ΤΟ ΚΑΣΤΡΑΚΙ

Καστράκι, δίχως 'περηφάνεια
μέσ'στὰ πτωχά σου γερατειά,
δὲν σ'ἐξεκολλιασεν ἡ μάνια
καὶ τοῦ πολέμου ἡ κερατιά.

Σὲ βλέπω χρόνια, θρύμμα-θρύμμα,
μέσα 'στὴν ἄλμη τοῦ νεροῦ
νὰ σιγοπέφτης καὶ 'στὸ κῦμα
κάτω ἀπ' τὸ δόντι τοῦ καιροῦ.

Κ' ἔτσι κρεμνιέσαι 'ρημαγμένο
χωρὶς κανόνια οὐδὲ σκοπό,
χωρὶς νὰ λὲς λαχταρισμένο
κανὲν τραγούδι ἀγριωπό.

Κανὲν τραγούδι, ποῦ τὴ πρώτη
μορφιά σου νἄχῃ 'στὴ φωή,
καὶ τὴ 'περήφανη σου νειότη
'ς τὰ γερατειά σου ζωντανή.

Καὶ πνίγ' ἡ λύπη τὴ ψυχή μου
ποῦ σιγοπέφτεις μυστικά....
— Θαρρῶ πῶς βλέπω τὴ ζωή μου
'ς ἐκεῖνο μελαγχολικά.

Ἔτσι χωρὶς νὰ με σκοτώσῃ,
Παρθένα, ἡ μαύρη σου ματιά,
ἡ νύχτ' ἀπάνω μου θ' ἁπλώσῃ
μὲ τὰ πικρὰ τὰ γερατειά.

Καὶ μέσ' 'ς τὴν ἔρημη καρδιά μου,
ἀπὸ τὴν πρώτη μου ζωή,
ἀπ' τὴν ἀγάπη, ἀπ' τὴ φωτιά μου,
δὲν θ' ἀπομείνῃ οὐδὲ πνοή.

Θὰ σβύσουν ὅλα, θρύμμα-θρύμμα,
κάτ' ἀπ' τὸ δόντι τοῦ καιροῦ,
'σὰν τὸ καστράκι μέσ' 'ς τὸ κῦμα
καὶ μέσ' 'ς τὴν ἄλμη τοῦ νεροῦ !

Μὰ ἐγώ, πριχοῦ μὲ φᾶν τὰ χρόνια,
ἀνοίγω ἀπέραντα φτερά,
καὶ πρὶν νὰ μ' εὕρ' ἡ καταφόρια,
τὰ γερατειὰ τὰ φοβερά.

Μὲ τὸ δικό σου φῶς, 'δική μου
σηκώνω πλάση ἁρμονική,
μὲ τὴ φωτιὰ τὴ μυστική μου
νὰ ζήσω ἀγέραστος ἐκεῖ.

Α. Σημηριώτης.

ΕΛΕΝΗ ΑΡΜΕΝΗ ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΥ

Ἡ Κέρκυρα δὲν ἔχει νὰ σεμνύνηται μόνον διὰ τὰς σοφὰς γυναῖκάς της, ἀλλ' οὔτε φαίνεται τιμῶσα τὴν μνήμην τούτων μεθ' ὅσου ἐνθουσιασμοῦ ἐτίμησε τὸ ὄνομα γυναικός, ἥτις ἐπέδειξε πρὸς τὴν πατρίδα της τὰ αἰσθήματά της διὰ τρόπου, προδίδοντος μέγαν πατριωτισμὸν καὶ ἐξόχως εὐγενῆ αἰσθήματα.

Εἰς τὸ δημαρχικὸν μέγαρον Κερκύρας ὑψοῦται πάλλευκος ἐξ ἀγνοῦ ἀποστίλβοντος μαρμάρου τῆς Καρράρας, ἐπιβάλλουσα διὰ τὸ κάλλος τῶν γραμμῶν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς παραστάσεως, προτομὴ γυναικός, ἥτις εἶναι ἐστεμμένη διὰ τοῦ τριπλοῦ διαδήματος τοῦ κάλλους, τῆς εὐγενείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ὑπὸ τὴν προτομὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῆς κομήσης Ἑλένης Ἀρμένη Μοτσενίγου, ὄνομα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον Ἑλληνικόν. Ἕλλην καλλιτέχνης ὁ Ἰωάννης Β. Καλοσγοῦρος Κερκυραῖος, μαθητὴς τοῦ Προσαλέντου, διηώνισε, τῇ ἐντολῇ τῆς Κερκυραϊκῆς πολιτείας, τὴν ὡραίαν μορφὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰωάννου Ἀρμένη, τῆς περικαλλοῦς συζύγου τοῦ κόμητος Γεωργίου Μοτσενίγου, τοῦ ὑπουργοῦ πληρεξουσίου τῆς Ρωσσίας ὑπὸ τὴν Ἑπτάνησον Πολιτείαν.

Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς Ἑλένης, ἐὰν δὲν ἔφερεν ἄλλους τίτλους εὐγενείας, θὰ ἦτο ἀρκετὸς καὶ μέγας τιμῆς τίτλος ὅτι τοῦ οἴκου Ἀρμένη γόνος ἦτο ὁ Ἱππότης Π.Α. Βραΐλας Ἀρμένης, ὁ φιλόσοφος καὶ πολυμαθὴς Κερκυραῖος, ὁ τιμήσας τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ διὰ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἱδρυτὴς καὶ διὰ τὰς τιμάς, ὧν ἠξιώθη εἴς τε τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὰ πολλὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια καὶ διὰ τὸ σπουδαῖον μέρος, τὸ ὁποῖον διεδραμάτισε καὶ ὡς πολιτευτὴς καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κατὰ τὴν προτάρτησιν τῶν Ἰονίων νήσων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐν Πετρουπόλει.

Ἀλλ' ἡ Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου ἔφερε καὶ τίτλον ἀληθοῦς εὐγενείας, τίτλον κομήσσης, τὸν ὁποῖον τῇ προσέφερεν ὁ σύζυγός της Γεώργιος Μοτσενίγος, γόνος ἀρχαίας Ἐνετικῆς οἰκογενείας, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἀπὸ τοῦ 1890 κατεῖχον τὰς μᾶλλον ἐμπιστευτικὰς θέσεις τῶν ἀνὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν Ἐνετικῶν δυνάμεων τῆς Μεσογείου.

Ἡ Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου ἦτο σύγχρονος τῆς Ἰσαβέλλας Θεοτόκη καὶ τῆς Μαρίας Πετρεττίνη, δὲν ἀπέφυγε δὲ τὴν κοινὴν εἰς ἀμφοτέρας τύχην τοῦ ἀτυχοῦς πρώτου γάμου, καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος διαζυγίου. Κλῆρος φαίνεται κοινὸς τῶν ὡραίων Κερκυραίων γυναικῶν ἦτο τὸ κατὰ τὸ τότε καὶ σήμερον ἔτι ἐπικρατοῦν ἔθιμον τῶν κατὰ συνθήκην γάμων, τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς συνῆπτον συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας μᾶλλον βλέψεις καὶ τὰ ἴδια συμφέροντα ἢ πρὸς τὰς διαθέσεις τῶν τέκνων των. Συνέπεια φυσικὴ διὰ τὰς μᾶλλον ὡραίας καὶ ἀνεπτυγμένας τῶν γυναικῶν τούτων ἦτο τὸ διαζύγιον καὶ ἡ μετ' αὐτὸ ἐλευθέρα ἐκλογὴ συζύγου, ἥτις ἀπεδείχθη καὶ διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν Θεοτόκη Ἀλμπρίτσι καὶ διὰ τὴν Ἑλένην Ἀρμένη Μοτσενίγου ἐπιτυχεστάτη.

Ὁ Μακέδος, ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς κομήσης, εἶναι πρόσωπον ἐντελῶς ἄσημον καὶ ἀφανές, ἐνῷ ὁ κόμης Μοτσενίγος καὶ ὡς ὑπουργὸς πληρεξούσιος τῆς Ρωσσίας κατεῖχε κατὰ τὴν ρωσσικὴν κατοχὴν τὸ ὑπέρτατον ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἀξίωμα καὶ βραδύτερον ὡς πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας ἐν Τουρίνῳ καὶ ἐν Παταυίᾳ δὲ καὶ Ἐνετίᾳ ὡς ἰδιωτεύων σοφὸς κατεῖχε θέσιν ἐπιφανεστάτην, ἐν ᾗ ἡ σύζυγός του διέπρεψε πάντοτε καὶ διὰ τὸ σπάνιον κάλλος της καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ πολυμάθειάν της.

Καίτοι δὲ οὐδὲν συνέγραψε, ἀλλ' οὔτε κἂν ἀναφέρεταί τι περὶ τῆς φιλολογικῆς αἰθούσης τῆς κομήσης Ἑλένης Μοτσενίγου, κατὰ τὰ ἔτη τῆς διαμονῆς της ἐν Βενετίᾳ, καθ' ἃ ἤκμαζον αἱ φιλολογικαὶ αἴθουσαι τῶν συμπολιτίδων της Ἰσαβέλλας Θεοτόκη καὶ Πετρεττίνη, οὐχ ἧττον τὸ ὄνομά της ἀναφέρεται παρ' ὅλων τῶν θαυμαστῶν τῆς Ἰσαβέλλας, ὡς τιμητικὸς τίτλος διὰ τὴν φιλολογικὴν ταύτης αἴθουσαν, εἰς ἣν τάσσεται ὡς συχνάζουσα τακτικῶς μετὰ τῶν λοιπῶν σοφῶν γυναικῶν τῆς ἑνετικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἄλλως τοῦ πρὸς τὰ γράμματα καὶ ἰδίως τὰ Ἑλληνικὰ ἔρωτος αὐτῆς ἄπτὸν παρέσχε δεῖγμα διὰ τῆς διαθέσεως ἑνὸς ὅλου ἑκατομμυρίου φράγκων πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς Εὐρώπην πτωχῶν νέων Κερκυραίων. Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι τὸ γενναῖον τοῦτο ποσὸν διετέθη ὡς κληροδότημα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου της, ὅταν δηλαδὴ εἶχεν ἀρχίσει νὰ θεωρῆται ἐν Ἑλλάδι τοῦ συρμοῦ ἡ διὰ κληροδοτημάτων ἵδρυσις μαρμαροκτίστων μεγάρων, ὅπως τὰ ὀνόματα τῶν ἱδρυτῶν σημειοῦνται ἐπ' αὐτῶν διὰ χρυσῶν γραμμάτων, ἡ δωρεὰ τῆς Ἑλένης Μοτσενίγου ἔχει ἔτι μεγαλητέραν ἀξίαν. Τῇ ἤρκει τὸ συναίσθημα ὅτι διὰ τοῦ πλούτου της θὰ ἐμορφοῦντο καὶ ἀνεπτύσσοντο πνευματικῶς τόσοι συμπολῖται της, ὥστε ἡ Κέρκυρα νὰ ὑπερέχῃ, εἰ δυνατόν, πάντοτε, ὡς κατὰ τὴν ἰδικήν της ἐποχήν, διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεγαλοφυΐαν τῶν ἀνδρῶν της, οἵτινες, ὑπὸ ξένους ἀλλὰ πολιτισμένους κυριάρχους διατελέσαντες, ἔτυχον πρὸ αἰώνων ὅλων ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀναπτύξεως, ἣν οὔτε εἶχον κἂν ὀνειρευθῇ οἱ ὑπὸ τὸν Τοῦρκον κατακτητὴν δοῦλοι ἀδελφοί των.

Ὅτι ἡ κόμησα Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου ὑπῆρξε πατριωτικωτέρα τῶν συμπολιτίδων της Κερκυραίων, ἀποδεικνύεται ὄχι μόνον ἐκ τοῦ γενναίου κληροδοτήματος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρομεν ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλης περιστάσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μόνη αὐτὴ ἐπέδειξεν ὑπὲρ παντὸς Ἕλληνος ξενιτευμένου εἰς Ἰταλίαν, ἥτις ἐθεωρεῖτο τότε παρὰ τῶν ἡμετέρων ὡς ἡ ἑστία τῶν γραμμάτων.

Ὅταν ὁ Καποδίστριας ἐξελέγη κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος καὶ κατήρχετο νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς, παρέχων πρῶτα δείγματα τοῦ ὑπὲρ τῶν ὁμοεθνῶν του θερμοῦ ἐνδιαφέροντός του, ὡς καὶ τοῦ προβλεπτικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἰδιαίτατα τὸν ἐχαρακτήριζε, ἐσκέφθη νὰ ἱδρύσῃ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν νέων Ἑλλήνων σπουδαστῶν, οἵτινες εἶχον ἀπορφανωθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ οἵτινες, εὑρισκόμενοι εἰς ξένον τόπον, ἠναγκάζοντο νὰ ἀφήσωσιν ἡμιτελεῖς τὰς σπουδάς των, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηρτᾶτο καὶ τὸ ἴδιον μέλλον καὶ ἡ κοινωνικὴ ἐν γένει βραδύτερον ἀνάπτυξις τῆς μόλις ἀναγεννωμένης νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Βενετία ἦτο ἡ πόλις, εἰς ἣν εἶχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συγκεντρωθῇ οἱ πλουσιώτεροι καὶ ἐπιφανέστεροι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλλήνων καὶ ἡ ἐκεῖ Ἑλληνικὴ παροικία ἤκμαζε καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰ γράμματα, ὁ Καποδίστριας πρὸς τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας ἀπηύθυνε τὴν ἔκκλησίν του καὶ τούτων τὰς χρηματικὰς συνδρομὰς ἐπεκαλέσθη διὰ τὰς πρώτας καταθέσεις τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλλήνων σπουδαστῶν ταμείου.

Ἤκμαζε τότε ἡ αἴθουσα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ ὁ σύζυγός της ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος καὶ ὁ Καποδίστριας, θερμὸς φίλος της, ὥστε νὰ μὴ τῇ ἐπιτρέπηται νὰ κωφεύσῃ εἰς τὴν πατριωτικὴν ἐπίκλησίν του. Τὸ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν Πετρεττίνη, ἥτις ἦτο ἐλευθέρα νὰ διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτὴν ὡς ἤθελε. Καὶ ὅμως οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη ἐπροθυμοποιήθη νὰ προσέλθῃ ἐπίκουρος καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς πραγματοποίησιν τῆς ὡραίας καὶ πατριωτικῆς ἰδέας τοῦ Καποδιστρίου. Μόνη ἡ Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου ἐνεγράφη πρώτη εἰς τὸν κατάλογον τῶν εἰσφορῶν δι' ἐτησίαν συνδρομὴν διακοσίων Ἱσπανικῶν ταλλήρων, ποσὸν μέγα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ὁποῖον ὑπερέβη πάντων τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων τὰς ἐτησίας εἰσφοράς.

Ἀλλ' ἡ φιλάνθρωπος Ἑλληνὶς δὲν ἐλησμόνησεν ἐντελῶς καὶ τὰς ὁμοφύλους της Κερκυραίας, διὰ τὰς ὁποίας ἓν μόνον ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει σχεδὸν μέχρι σήμερον στάδιον, ἓν μόνον μέσον ὑπάρξεως ἀξιοπρεποῦς: ὁ γάμος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γάμος τότε ὡς καὶ τώρα ἐξησφαλίζετο ἀναλόγως πάντοτε τῶν χρηματικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διέθετεν ἡ κόρη, ἡ Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου διέθεσε ἅπασαν τὴν ἐκ κτημάτων πατρικὴν περιουσίαν της, ὅπως ἐκ τοῦ εἰσοδήματος αὐτῆς ὑπανδρεύωνται κατ' ἔτος πτωχαὶ Κερκυραῖαι νεάνιδες.

Ἡ ὑπὲρ τῶν συμπολιτῶν καὶ συμπολιτίδων της εὔστοχος καὶ πατριωτικὴ διάθεσις τῆς τε ἰδικῆς της, ὡς καὶ τῆς τοῦ συζύγου της κολοσσιαίας περιουσίας, περιβάλλεται μὲ τόσον περισσότερον μεγαλεῖον καὶ ἐμπνέει τόσον μείζονα θαυμασμόν, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἑλένη Ἀρμένη Μοτσενίγου ἦτο μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλληνίς, ὡς θυγάτηρ Ἐνετῆς μητρός, καταγομένης ἐκ τοῦ οἴκου Tulière καὶ πατρὸς μόνον Ἕλληνος, τοῦ Ἰωάννου Ἀρμένη. Ἐὰν δὲ ὑπολογίσωμεν ὅτι καὶ ὁ κόμης Μοτσενίγος, μεθ' οὗ ἔζησεν ὅλην της τὴν ζωήν, ἦτο ξένος καὶ εἰς ξένας χώρας διέμεινε τὸ πλεῖστον καὶ εἰς τὴν ξένην ἀπέθανε, τότε ὁ οὕτω ἐμπράκτως ἐκδηλωθεὶς πατριωτισμός της θὰ φέρῃ βεβαίως τὸ ἐρύθημα εἰς τὸ πρόσωπον εὐαρίθμων ἐὐτυχῶς γνησίων Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι μόνον, διότι ἔζησαν ἐλάχιστα τῆς ζωῆς των ἔτη μακρὰν τῆς πατρίδος των καὶ ἔμαθαν νὰ ψελλίζουν ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἀρνοῦνται καὶ πατρίδα καὶ παραδόσεις καὶ ἐθνισμὸν καὶ ἀνατρέφουν τέκνα ἀντάξια τοιούτων μητέρων.

Ἐὰν δ' ἡ Κέρκυρα, εὐγνωμονοῦσα, ἀπηθανάτισε διὰ τῆς γλυφίδος ἑνὸς τῶν περιφανεστέρων καλλιτεχνῶν της τὴν ὡραίαν τῆς εὐγενοῦς Ἑλληνίδος μορφήν, αἱ ἐν τῇ ξένῃ εὔποροι Ἑλληνίδες, τιμῶσαι τὴν μνήμην της, ἂς ἀντλήσουν ἐκ τῶν πατριωτικῶν ἐκείνης αἰσθημάτων παράδειγμα καὶ ἂς φιλοδοξοῦν τὴν δόξαν της, ἥτις ἐπέζησε καὶ τοῦ κάλλους καὶ τῶν τίτλων, καὶ τῶν πολυτίμων στολισμῶν της καὶ ἥτις μόνη διατηρεῖ τὴν μνήμην της ἀγήρω καὶ ἀθάνατον.

(Ἐκ τοῦ ε'. τεύχους τῆς Ἱστορίας τῶν συγχρόνων Ἑλλήνιδων),

Η ΑΔΕΛΦΗ ΥΑΚΙΝΘΗ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἠγαπῶντο εἰς τὸ Παλέρμον δύο νέοι. Τὸ πῶς ἠγαπήθησαν εἶναι ἡ συνήθης ἱστορία. Αἱ οἰκίαι των ἔκειντο πλησίων ἀλλήλων, οἱ δὲ κῆποί των ἐχωρίζοντο μόνον ὑπὸ φράκτου ἐκ φυτῶν.

Ὁ νεανίας ἦτο ἱππότης γενναῖος καὶ ὀνομάζεται Δὸν Μάρκος, ἡ δὲ νέα ἦτο ὡραία καὶ εὐγενὴς καὶ ὠνομάζετο Ὑακίνθη.

Ἀνεπαισθήτως ἠγαπήθησαν. Ἐκ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας ἔπαιζον ὁμοῦ, καὶ πολλάκις τὸ ἑσπέρας καθήμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα, ἔψαλλαν ἁρμονικά. Τὰ ἔτη παρήρχοντο, τὰ παιδία ἔγειναν νέοι.

Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡδείας ταύτης ζωῆς ἠγαπήθησαν. Ὅτε τὸ ἐνόησαν, ὁ ἔρως εἶχε ριζώσει βαθέως εἰς τὴν καρδίαν των. Ἅμα οἱ γονεῖς των τὸ ἔμαθον, τοὺς ἀπηγόρευσαν τοὺς ὑπὸ τὰ δένδρα περιπάτους καὶ αἱ θύραι ἀμφοτέρων ἐκλείσθησαν.

Πῶς ν' ἀφηγηθῶμεν τὴν ἀπελπισίαν τῶν δύο νέων, τὸν καταβιβρώσκοντα αὐτοὺς πόθον, ὅπως διὰ πάσης θυσίας ἐπανιδωθῶσι καὶ τὰ ἄπειρα σχέδια, ἅτινα ἐσχεδίαζον εἰς τὸν νοῦν των.

Μίαν νύκτα ἐνῷ ὁ δὸν Μάρκος, περιτυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του, περιεφέρετο ὑπὸ τὸ μέγαρον τῆς πεφιλημένης του, ζητῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὴν σκιάν της ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, εἶδεν ἐπιστόλιον πίπτον ἀπό τινος παραθύρου καὶ τὸ ἔλαβε μετὰ παλμῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐν ᾧ ἡ Ὑακίνθη περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον της, ἡ ἀπάντησις ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν της ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Ἔκτοτε καθ' ἑκάστην ἀνεκοίνουν δι' ἐπιστολῶν τὰς φλογερὰς σκέψεις των καὶ ἀντήλλασσαν ὅρκους πίστεως. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ ἐπιστολαὶ τοῖς ἐφαίνοντο ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀπεφάσισαν, τολμηρότεροι γινόμενοι, νὰ ἰδωθῶσιν.

Οὕτω περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε πάντες ἐκοιμῶντο, ὁ νέος κατήρχετο εἰς τὸν κῆπόν των καὶ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ χωρίζοντος τοὺς δύο κῆπους φυτικοῦ φράκτου. Παραπλεύρως κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἠνοίγετο ἡ πρὸς τὸν κῆπον ἄγουσα θύρα καὶ λευκοφόρος σκιὰ κατήρχετο, τρέμουσα καὶ φοβισμένη, τὴν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ διερχομένη διὰ τῶν δενδροστοιχιῶν, προὐχώρει πρὸς τὸν φράκτην. Ἦτο ἡ Ὑακίνθη, ἥτις ἐζήτει τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἐκ τοῦ μέρους του ἔσπευδεν εἰς τὴν συνέντευξιν.

Ἀλλ' οἴμοι! τίς λέγει ὅτι ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς ἀγαπωμένους. Ὁ γέρων δοὺξ, ὁ πατὴρ τῆς Ὑακίνθης, ὑπωπτεύθη καὶ συνέλαβε τοὺς δύο νέους.

Ἔκτοτε ἡ κόρη ἐξηφανίσθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον τὴν αὐστηρότητα τοῦ δουκὸς καὶ τὸν ἄκαμπτον χαρακτῆρά του, οὐδεὶς ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν τῆς κόρης. Ἐψιθύριζον ὅτι ὁ πατήρ της τὴν ἐφόνευσεν. Ἀλλ' οἱ οἰκειότεροι τοῦ δουκὸς ἐγνώριζον ὅτι ἡ Ὑακίνθη εἶχε κλεισθῆ εἰς μοναστήριον.

***

Ὑπάρχουσιν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, οὓς ἡ μελαγχολία φεύγει ὡς τὸ ὕδωρ φεύγει ἀπὸ τὸ στιλπνὸν μάρμαρον· ἡ καρδία των εἶναι ἐκ κηροῦ, καὶ τὰ διάφορα συμβάντα ἔρχονται καὶ παρέρχονται χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἴχνη τῆς διαβάσεώς των.

Ἀλλ' ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις καὶ φύσεις, εἰς ἃς ἡ λύπη ἀφίνει ρίζας βαθείας, μὴ ἀποσπωμένας εὐκόλως.

Τοιούτου χαρακτῆρος ἦτο καὶ ὁ Μάρκος· μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἔζησε βίον μονήρη καὶ ὁ πρῶτός του ἔρως ἔμελε νὰ διαρκέσῃ ὅσον καὶ ἡ ζωή του ἂν καὶ ἦτο μόλις εἰκοσαετής.

Ὅτε εἶδε τὰς ἐλπίδας του καταστραφείσας, δὲν ἔκλυσε, δὲν ἐζήτησε ν' αὐτοκτονήσῃ· ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν εἶδον μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ πίνῃ καὶ νὰ χορεύῃ διὰ νὰ λησμονήσῃ τάχα τὰς θλίψεις του. Παρεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐζήτει τὴν μοναξίαν. Πολλάκις ἐπήγαινεν εἰς ἀποκρήμνους βράχους παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἐρέμβαζε, παρατηρῶν τὰ λευκὰ ἱστία τῶν πλοίων τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα, ἐπὶ τῶν χόρτων ἐξηπλωμένος, προσήλωνε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανόν, καταπνίγων τὰ δάκρυά του.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀφιέρωσε τὰς σκέψεις του πάσας εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν, ἀφοῦ οὐδὲν πλέον ἤλπιζεν ἐκ τῆς παρούσης. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο πεπαιδευμένος καὶ ἐγνώριζε τὴν λατινικήν, ἐχειροτονήθη ἱερεύς.

*
* *

Οἱ κώδωνες τῆς Μονῆς τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἔκρουον πενθίμως, καλοῦντες τοὺς πιστοὺς εἰς δέησιν ὁλονύκτιον ὑπὲρ ψυχορραγούσης ἀδελφῆς. Ποία λοιπὸν ἐκ τῶν ἁγίων τούτων μοναχῶν ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ; καὶ διὰ ποίαν δυστυχῆ θὰ προσηύχοντο πᾶσαι ἐν χορῷ καθ' ὅλην τὴν νύκτα;

Οἴμοι! ἡ νεωτέρα καὶ ἀγιωτέρα ἀδελφὴ ἀγωνιᾷ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ μαύρης σανίδος εἰς τὸ βάθος σκοτεινοῦ κελλίου!

Ἡ φλὸξ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της ἐσβέσθη καὶ τὸ στῆθός της καίει. Οὐδεὶς γινώσκει τὸ αἴτιον τοῦ προώρου θανάτου της. Γνωρίζουσι μόνον ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γέρων εὐγενὴς, σοβαροῦ ἐξωτερικοῦ, τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν μονὴν, ἐπλήρωσε καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπανῆλθεν.

Ἔκτοτε ἡ νεᾶνις διῆλθε τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας της προσευχομένη. Ἐχειροτονήθη καλογραῖα καὶ ποτὲ τὸ μαῦρον μοναχικὸν ἔνδυμα δὲν ἐκάλυψε θελκτικωτέραν μορφήν. Διὰ τὸν προσεγγίζοντα θάνατον ἦτο ἑτοίμη, προξενοῦσα θαυμασμὸν εἰς τὰς ἀδελφὰς ἕνεκα τῆς ἁγιότητός της. Ὅλαι τὴν ἐσέβοντο καὶ διήρχοντο νύκτας ὁλοκλήρους, δεόμεναι διὰ τὴν ἀνάρρωσίν της. Βεβαίως δὲν θὰ εἶχεν οἰκογένειαν, διότι ἡ μήτηρ της οὐδέποτε ἦλθε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῆς, νὰ τὴν ἀσπασθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ νὰ τῇ κλείσῃ τοὐλάχιστον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα προσήγγιζεν. Ἡ μοναχὴ ἀπεχαιρέτισε τὰς ἀδελφάς. Ὁ ἱδρὼς τοῦθανάτου περιέλουε τὸ μέτωπόν της καὶ τὸ βλέμμα της προσηλώθη ἐπί τινος ἁγίας εἰκόνος. Ἔσπευσαν, ὅπως ἀπὸ πρωΐας εἶχε παραγγείλει, νὰ φέρωσιν ἱερέα, ὅπως δεχθῇ τὴν τελευταίαν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτημάτων της.

Ἰδοὺ φθάνει ὁ ἱερεύς. Εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τὴν ἁγιότητά του τιμᾶται ὑπὸ πάντων. Εἶναι ἐν τούτοις νέος, ἀλλ' ἡ αὐστηρότης τῆς διαγωγῆς του τὸν καθίστα ὑπόδειγμα εἰς τοὺς γεροντοτέρους μοναχούς.

Ἡ ἡγουμένη τὸν ὡδήγησε διὰ μακρῶν διαδρόμων. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κελίου τῆς ἀγωνιώσης, ἔστη ἔξωθεν καὶ ἀνεγείρας τὴν κουκούλαν του προσηυχήθη χαμηλοφώνως.

Προξενεῖ ἐντύπωσιν ἕνεκα τῆς ὠχρότητός του. Οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι ἄτονοι ἐκ τῶν δακρύων καὶ ἡ φλὸξ, ἥτις ἄλλοτε ἐξήρχετο ἐξ αὐτῶν, ἤδη ἐσβέσθη. Τὰ χείλη του εἶναι ἄχροα καὶ αἱ παρειαί του κοῖλαι. Ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ του στήθους κύπτει μέτωπον εὐρὺ καὶ λευκότατον ὑπὸ τὴν μέλαιναν κόμην, ἥτις περιστέφει τὸ μέτωπόν του ὡς μαρτυρικὸς στέφανος.

Εἰσῆλθε. Τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα· τέσσαρες λαμπάδες ἤναπτον παρὰ τὴν θνήσκουσαν. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου ἔκειτο ἐπὶ λευκῆς ὀθόνης, ἀγγεῖον πλῆρες ἁγιασμοῦ μετὰ κλάδου βασιλικοῦ· πᾶν ὅτι τέλος χρησιμεύει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εὐχῶν τῶν ἀγωνιώντων.

Ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκειτο ἰσχνόν τι σῶμα. Ἀλλ' εἰς τὴν ὑστάτην ταύτην στιγμὴν ὁ πυρετὸς ἤνοιξε τὰ χείλη τῆς ἡμιθανοῦς, ὁ ὀφθαλμός της ἔλαμψε παραδόξως. Ἐφαίνετο ὡς ἂν θερμή τις σκέψις συνεκράτει τὴν φεύγουσαν ζωήν της. Ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθέν του, ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε πρὸς τὴν θνήσκουσαν, ἧς ἡ συρίζουσα ἀναπνοὴ μόνη ἐτάραττε τὴν σιγήν, καὶ ἰδὼν αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀκίνητον ὡς πτῶμα ἐτρόμαξε μὴ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ ἀνεγείρας τὴν σινδόνα τὴν ἐκάλεσεν: — Ἀδελφή μου!

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἡ θνήσκουσα ἐφρικίασεν ὑπὸ τὴν σινδόνα της· ἀνήγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκάμφθη ὑπὸ τὸ βλέμμα της, ὡς ἂν ἔβλεπε νεκρὸν ἐγειρόμενον ἐκ τοῦ φερέτρου. Ἡ μοναχὴ εἶπεν ἠδέως, χωρὶς νὰ φανῇ ἐκπλαγεῖσα· — Ἀδελφέ, ὁ Κύριος σὲ πέμπει ἐδῶ. Τόσον τὸν παρεκάλεσα, ὥστε ἐπὶ τέλους μὲ εἰσήκουσε καὶ ἰδοὺ σύ... Ὁ ἱερεὺς ἐν τούτοις τὸ μέτωπον κύπτων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατέπνιγε τοὺς λυγμούς του, ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ, τείνων τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἐτραύλιζε λέξεις ἀορίστους. Ἡ νέα τοῦ ἐμειδία, μὲ οὐράνιον μειδίαμα. Ἐγερθεὶς τότε ὁ ἱερεὺς ὡς παράφρων ἔκυψε καὶ ἤνωσε τὰ χείλη του μὲ τὰ ἰδικά της.

Αἱ μοναχαὶ αἵτινες διήρχοντο ἔξωθεν τοῦ κελίου, ἤκουσαν παράδοξόν τινα κραυγὴν ἀγωνίας καὶ πόνου καὶ μετ' ὀλίγον ἀντὶ ἑνὸς εὗρον δύο πτώματα.

Τάχιστα μετὰ μεγίστης μυστικότητος ἔθαψαν καὶ τοὺς δύο νεκροὺς ὁμοῦ, τὸν ἀδελφὸν Μάρκον καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὑακίνθην!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Δέσποινα Α. Ἀγγερέτου.**

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἂν καὶ θὰ φανῇ ἴσως πρόωρον νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ συρμῶν φθινοπωρινῶν καὶ χειμερινῶν, πρέπει ἐν τούτοις νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ τῶν νέων μεταρρυθμίσεων τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, εὐθὺς ὡς ὁ καιρὸς μεταβληθῇ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον.

Ἄλλως τε τὰ χειμερινὰ ὑφάσματα ἑτοιμάζονται, ὡς γνωστὸν, κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, ἤδη δὲ ἔμποροι ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ κόσμου ἔχουν ἐπισκεφθῆ τὰ παρισινὰ ἐργοστάσια καὶ ἔχουν κάμει τὰς παραγγελίας καὶ ἀποστολάς των.

Ὡς ὕφασμα διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον φαίνεται ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ τσόχα, εἰς κλίμακα ἀπεράντου ποικιλίας, ἐν ᾗ θὰ κυριαρχῇ ἡ τσόχα ἀμαζῶν, ἡ τόσον περιζήτητος διὰ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὑφάσματος καὶ τὴν βελουδίνην σχεδὸν ἐπιφάνειάν της.

Τὰ χρώματά της ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν πλήρη κλίμακα τοῦ κυανοῦ, τοῦ ἐρυθροῦ, τοῦ πρασίνου μὲ ἐναλλαγὰς φωτοσκιάσεων ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτέρου πρὸς τὸ σκοτεινότερον. Ὁ κυριαρχῶν ὅμως χρωματισμὸς θὰ εἶναι τὸ γκρενὰ καὶ τὸ χρῶμα δαμασκίνου πρὸς τὸ κυανοῦν καὶ ὄχι πρὸς τὸ λιλά, ὡς ἐφέρετο μέχρι σήμερον. Ἄλλως τε ἐν γένει τὸ κυανοῦν συνειθίζεται καὶ πάλιν πολύ.

Ἀλλὰ τὸ ἐντελῶς νέον ὕφασμα εἶναι ἡ ἐπεγκλίν, ὕφασμα ὡραῖον δίμητον, δίχρωμον κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς μαῦρον μὲ κόκκινον, ἄλλοτε διάστικτον καὶ ἄλλοτε ἐντελῶς ὡς κεντητόν. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλο νέον ὕφασμα, τὸ *miroir*, γιαλιστόν, στιλπνόν, μὲ συζεύξεις θαυμασίως ἐναλλασσομένων χρωμάτων καὶ σκοτζέζικα, μαλλιαρά, χνουδωτά, τὰ ὁποῖα καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἐπικρατήσουν εἰς τοὺς χειμερινοὺς συρμούς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑφάσματα θὰ δώσουν ἀναμφιβόλως ὡραῖα φορέματα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὰς κομψὰς καὶ καλαισθήτους κυρίας νὰ προτιμοῦν πάντοτε τὰ μονόχροα, τὰ ἡνωμένα ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα καὶ σοβαρώτερα εἶναι καὶ περισσότεραν χάριν προσδίδουν εἰς τὸ σῶμα.

Τὰ ἐξαρτήματα τῶν φορεμάτων παρέχουν εἰς τὰς κυρίας τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἰδίαν καλαισθησίαν καὶ ἐπιτηδειότητα. Τὰ φορέματα θὰ στολίζωνται μὲ κεντήματα ἢ μᾶλλον θὰ κεντῶνται. Διότι θὰ κεντᾶται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος τὸ σχέδιον ἀπαράλλακτα ὡς αἱ χωρικαί μας κεντοῦν τὰ ἰδικά των, ὡς αἱ γυναῖκες τῆς Ἀρχαιότητος ἐκέντων τοὺς χιτῶνας καὶ τὰ χιτωνά των. Τὰ ἄνθη αἴφνης θὰ ἐπικρατοῦν εἰς τὰ κεντήματα αὐτά, ἄνθη σκοτεινῶν χρωμάτων, τῆς αὐτῆς σκιᾶς πρὸς τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος. Οὕτω εἰς φόρεμα πράσινον θὰ κεντῶνται πράσινα νεκρὰ φύλλα καὶ ρόδα ρόδινα μὲ σκιὰς ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτέρου πρὸς τὸ βαθύτερον. Φόρεμα μεγάλης καλαισθησίας, ἐξελθὸν κατ' αὐτὰς ἀπὸ ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων Παρισινῶν ἐργοστασίων, εἶναι ἐξ ἐρυθρᾶς τσόχας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι κεντημέναι μαῦραι πυραμίδες.

Αἱ ζῶναι συνειθίζονται πολὺ ἀπὸ λευκὸν πετσὶ καὶ διάστικτοι ἀπὸ λίθους. Αἱ πόρπαι, αἱ τέως χρωματισταί, ἀντικαθιστῶνται ἀπὸ πόρπας χρυσᾶς. Ὅλα αὐτὰ εἶναι συρμοὶ Παρισινοί, τοὺς ὁποίους βεβαίως θὰ ἀκολουθήσουν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ αἱ ἰδικαί μας ἐκεῖ κάτω. Ἀλλ' ὅ,τι πρέπει νὰ συνειθίζεται ἰδίως ἐν Ἑλλάδι σήμερον εἶναι τὰ ὑφάσματα τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας καὶ ἐν γένει πᾶν γνήσιον προϊὸν αὐτῆς. Τὰ ἐγχώρια μάλλινα ὑφάσματα εἶναι καὶ στερεὰ καὶ εὐθηνά, τὰ μεταξωτὰ δὲ τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη τόσον ἐπέτυχαν, ὥστε ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, διακρινόμενα ἰδίως διὰ τοὺς ἐπιτυχεῖς χρωματισμούς των καὶ τὴν μεγάλην των στερεότητα.

Ὅ,τι ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ. Καρασταμάτη ἦτο τὸ μαῦρον μεταξωτόν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἤδη γίνεται μὲ ἐπιτυχίαν τόσον τελείαν, τόσον πλήρη, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν ἔκπληξιν καὶ τῶν ἐδῶ ἐργοστασιαρχῶν. Καὶ αἱ ὀμπρέλλαι τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη θεωροῦνται μοναδικῆς ἐπιτυχίας, πλεονεκτοῦν δὲ τῶν εὐρωπαϊκῶν κατὰ τὴν στερεότητα καὶ τοῦ ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ γνήσιον Ἑλληνικὸν μεταξὶ καὶ τῶν χρωματισμῶν, τοὺς ὁποίους δίδει ἡ θυγάτηρ τῆς κ. Καρασταμάτη, Βασιλικὴ Ἀθανασοπούλου, ἡ ὁποία διευθύνει αὐτοπροσώπως τὸ τόσην περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὴν ἀρτισύστατον Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν ἐργοστάσιον τοῦτο ὑφαντικῆς.

Παρισινή.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Σήμερον ὅπου αἱ ἐθνικαὶ ἀθλιότητες ἀπειλοῦν νὰ μᾶς καταστήσουν ὅλους *ζητιάνους* ἡ ἐμφάνισις τοῦ «*Ζητιάνου*» τοῦ κ. Καρκαβίτσα θὰ ἦτο σχεδὸν συμβολική, ἐὰν ὁ ἥρως του ἠδύνατο καὶ κατ'ἐλάχιστον νὰ συγκριθῇ μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀληθινοὺς ζητιάνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀφῃρέθη τὸ κυριώτερον τῆς ὑπάρξεως στοιχεῖον, τὸ στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

Ἀλλ'ὁ «*Ζητιάνος*» τοῦ κ. Καρκαβίτσα ἀναφέρεται εἰδικώτερον εἰς τοὺς Θεσσαλούς, εἰς τὰς ἀγροτικὰς τάξεις των, εἰς τοὺς καραγκούνηδες των μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται ὡς μανιτάρι δηλητηριασμένον, ὡς παράσιτον φοβερὸν ἡ φυλὴ τῶν *ζητιάνων* ἐξ ἐπαγγέλματος, τῶν ἐπιστημόνων, οὕτως εἰπεῖν, ζητιάνων, οἱ ὁποῖοι νέμονται ἀκόπως τοὺς ἱδρῶτας τῆς ἐργασίας τῶν ἁπλοϊκῶν χωρικῶν τάξεων.

Ὁ «*Ζητιάνος*» τοῦ κ. Καρκαβίτσα εἶναι οὕτω μιὰ ἠθογραφία πρωτότυπος, μοναδικῆς δυνάμεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξελίσσεται ὡς ἐν πανοράματι ἡ ζωὴ του Θεσσαλοῦ χωρικοῦ μὲ τὰ φωτεινὰ καὶ σκοτεινά της σημεῖα, μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας της, φυσικήν, ἁπλοϊκή, πονηρὰ ἐνίοτε, χωρὶς ποίησιν,

PAUL BOURGET

Ο ΔΑΥΪΔ

Τὴν κρίσιν αὐτὴν θὰ τὴν ὑφιστάμην ἐγὼ ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ἐγώ, ὅστις ἤρχισα νὰ γηράσκω, χωρὶς κἂν νὰ τὸ φαντάζωμαι. Θὰ μὲ ἐκλάβῃς ἴσως παράφρονα, ἐὰν σοῦ εἴπω, ὅτι ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη ἠγνόουν, ὡς οἱ Ἀνατολῖται, τὴν ἡλικίαν μου.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπεσφράγισε τοιαύτη ἔκφρασις συγκινήσεως, ὥστε δὲν ἐσκέφθην οὔτε κἂν νὰ μειδιάσω. Ἡ ὀδυνηρὰ ψυχικὴ τραγῳδία, τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο θῦμα ἐφωτίζετο δι' ἐμὲ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον

«Σὲ ἐννοῶ καλῶς, τῷ εἶπον. Ἡ γέννησις αὐτὴ τοῦ τέκνου σου ἦτο διπλῆ δυστυχία καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἕνεκα τῆς περιόδου τῆς ζωῆς, καθ' ἣν σὲ ἔπληξε. Σὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇς περισσότερον τὴν ἀναπόφευκτον τῶν ἐτῶν πάροδον καὶ τὴν ἰδέαν ἀκόμη τῆς καλλιτεχνικῆς σου παρακμῆς. Ἀλλὰ σοὶ ἔμενον τόσα πράγματα ἐν τῇ ζωῇ. Καὶ πρῶτον ἡ ἀγαπητή σου Λαύρα.....

— Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον, ἀπήντησε ζωηρῶς καὶ τὸ παραλογώτερον ἀκόμη. Τὴν ἐθεώρησα ὑπεύθυνον τῆς δυστυχίας μου...Ναί! ὑπεύθυνον, διότι ἔπεσεν ἐκεῖ.....καὶ μοὶ ἔδειξε τὴν θύραν, ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὸν μικρὸν κῆπον. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ παραπέτασμα τῆς κεκρυμμένης ἐκείνης, ἀλλ' ἀνοικτῆς θύρας ἐκινεῖτο, ὡσεὶ ὑπεκρύπτετό τις ὄπισθέν του. Ἀλλ' ὁ Ὑβ ἐξηκολούθησε.

Μνησικακῶ ἐναντίον της, διότι δὲν ἀπηλπίσθη ἀρκετὰ διὰ τὴν μὴ ἀπόκτησιν τοῦ ἀληθοῦς παιδιοῦ, τοῦ ἰδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον εἴχομεν ὀνειροπωλήσει μαζῆ. Μνησικακῶ διὰ τὴν περιπαθῆ ἀγάπην, μεθ' ἧς περιβάλλει τοῦτο. Τὴν μνησικακῶ, διότι καὶ αὐτὴν ἐπίσης ἔθιξεν ὁ χρόνος, διὰ τὰ κρυφὰ χυνόμενα δάκρυά της, διὰ τὰς λευκάς της τρίχας, διὰ τὴν σιωπήν της, διὰ τοὺς λόγους της, διὰ τὴν καρτερίαν της.... Ἀφοῦ σοῦ λέγω, ὅτι ἐπὶ τρία ἔτη ἤμην τρελλός, τί ἄλλο θέλεις; Καὶ οὔτε ἓν ἔργον κατὰ τὰ τρία αὐτὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔζων κἄν.....

— Καὶ τώρα; τὸν ἠρώτησα, δεικνύων τὸν λευκὸν ὄγκον τοῦ κεκαλυμμένου ἀγάλματος, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχε πλησιάσει, ἐφ' ὅσον ὡμίλει. Λάμψις ὑπερηφανείας ἐφώτισεν αἴφνης τὸ πρόσωπόν του, εὐθὺς ὡς ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἔργον του. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν μεταβληθῆ. Ἐπανεῦρον ἀμέσως εἰς τὸ βλέμμα του τὸν γνωστόν μου Κλουέ, τὸν Κλουὲ τῆς νεότητός μου, τὸν ὀνειροπόλον τοῦ κάλλους, τὸν πραγματοποιοῦντα τὰ ὄνειρά του μὲ τὰς μαγικάς, καὶ καλλιτεχνικὰς χεῖράς του. Καλὸς ἤδη, εἰλικρινής, μὲ ὕφος ἐπίσημον, μὲ παράδοξον συγκίνησιν ἐνόχου, ἀπήντησε:

— Τώρα τέλος πάντων ἠδυνήθην νὰ ἐργασθῶ. Ἔκαμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπεις, τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῃς σὺ πρῶτος. Πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς μηνὸς ἠγέρθην μίαν πρωΐαν καὶ κατῆλθον νὰ περιπατήσω εἰς τὸν κῆπόν μου. Ἤμην μόνος ἐκεῖ. Ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει, τὰ πουλὶ ἔψαλαν, τὰ

χωρὶς ἰδανικά, ἐντελῶς πεζή, ὡς εἶναι πραγματικῶς.

Ὁ κ. Καρκαβίτσας εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς φυσικῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν ἐνστίκτων, τῆς ζωῆς τῆς ἀξέστου φθάνει σχεδὸν τὸν Ζολᾶ, μὲ τόσην εὐκολίαν χρωματίζει τὰς εἰκόνας του, τόσην δύναμιν ἔχουν αἱ γραμμαὶ καὶ αἱ φυσιογνωμίαι τῶν προσώπων καὶ τῶν σκηνῶν τὰς ὁποίας ἀντιγράφει. Τόσον ἔχει ψυχολογήσει τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους περιγράφει, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἔχει ὁ ἴδιος ἐνσαρκωθῇ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Ζητιάνος τοῦ κ. Καρκαβίτσα ἐγράφη εἰς γλῶσσαν δημοτικήν, δημοτικωτάτην. Ὁ συγγραφεὺς μεταχειρίζεται ἄλλως τε καὶ λέξεις νέας, λέξεις ἀγνώστους, ἀλλὰ καὶ λέξεις τὰς ὁποίας φαίνεται αὐτὸς δημιουργήσας ὅπως διατυπώσῃ μίαν ἰδέαν, ὅπως ἐκφράσῃ ἓν νόημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ δημοτικὴ ὅσον πλουσία καὶ ἂν ὑποτεθῇ, δὲν ἔχει τὴν κατάλληλον λέξιν.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Καρκαβίτσα πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, ὡς ἔργον γνησίως Ἑλληνικόν, μὲ πρωτοτυπίαν καὶ μὲ δύναμιν, ἥτις εἰς ἄλλους τόπους θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὸν συγγραφέα τοὐλάχιστον ἑκατὸν ἐκδόσεις. Ἐδῶ θά εἶναι θαῦμα ἂν ἐξασφαλισθῇ ἡ πρώτη, θαῦμα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσουν ἐλπίζομεν οἱ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι τῆς «*Ἐφημ. τῶν Κυριῶν*».

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας

1ον *Σούπα*. Βιδελάκι μὲ χόρτα. Κρέμα καφφέ.—*Σούπα*. 100 δρμ. βόειον ψαχνὸ καὶ 100 δρμ. στῆθος παχύ. 3 ὀκάδ. νερό, 4 καρότα, 2 πιπεριαῖς γλυκές, 1 κρόμμυον καρφωμένο μὲ 3 γαρόφαλα, 1 ρίζα μικρὰ σέλινο, 2 σκελίδες σκόρδο ἀκαθάριστο, καὶ ἀνάλογον ἁλάτι. Θέτετε εἰς πήλινο τσουκάλι τὸ νερόν, δένετε τὸ κρέας, τὸ ρίπτετε μέσα καὶ περιμένετε νὰ ἐξαφρίσητε. Ὅλα τὰ χορταρικὰ τὰ καθαρίζετε, τὰ κόπτετε καὶ τὰ κοκκινίζετε ἢ μὲ βούτυρον ἢ μὲ ζωμὸν κρέατος τῆς προτεραίας. Ὅταν κοκκινήσουν τὰ ρίπτετε εἰς τὸ βραστὸν ὄχι ὅμως καὶ τὸ βούτυρόν των. Μισοσκεπάζετε τὸ τσουκάλι καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ ἐπὶ 4 ὥρας. Εἰς τὸν ζωμὸν ρίπτετε ὅ,τι θέλετε.

Βιδελάκι μὲ χόρτα. 1 ὀκᾶ βιδελάκι στῆθος ἢ ὠμοπλάτη κομμένο εἰς τεμάχια Βάζετε εἰς τὸ τέντζερί σας 2 κοχλιάρια καλὸ λάδι, 1 κοχλιάριον βούτυρο. Ὅταν ζεσταθῇ ρίπτετε τὸ κρέας καὶ τὸ κοκκινίζετε μετὰ ταῦτα προσθέτετε ἕνα ποτηράκι κρασὶ ἄσπρο καὶ τὸ ἀνακατεύετε, ὥστε νὰ μουσκευθῇ καλὰ ὅλον τὸ κρέας. Πασπαλίζετε μὲ ὀλίγον ἀλεῦρι, προσθέτετε ζουμὶ κρέατος καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθῇ. Ἐὰν ἔχητε μανιτάρια τοῦ κουτιοῦ λαμβάνετε ἕως 50 δρμ. καὶ τὰ ρίπτετε εἰς τὸ τέντζερί σας, ὅταν πλέον τὸ κρέας εἶναι σχεδὸν ἕτοιμον προσθέτετε μίαν σκελίδα σκόρδον καὶ ἓν δεματάκι καρότο, μαϊντανό, σέλινο, τὰ ἀφίνετε νὰ βράσουν ἕως 20 λεπτὰ καὶ σερβίρετε τὸ κρέας εἰς τὸ μέσον, τὰ χορταρικὰ τριγύρω.

Κρέμα καφφέ. Μισὴ ὀκᾶ γάλα, 50 δρμ. ζάχαρι, 6 κρόκοι αὐγῶν καὶ 1 ὁλόκληρον, 1 κουταλάκι ἀφέψημα καφφέ. Βράζετε τὸ γάλα, προσθέτετε τὴν ζάχαριν, ἀφίνετε νὰ βράσῃ, προσθέτετε τὸ ἀφέψημα τοῦ καφφὲ καὶ τὸ σκεπάζετε ὀλίγον· Πέρνετε μίαν φόρμαν τὴν πασπαλίζετε μὲ ψιλὴν ζάχαριν καβουρδισμένην καὶ καραμελωμένην Κτυπᾶτε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν καὶ τὸ ὁλόκληρον μαζῆ, χύνετε μέσα τὸ γάλα πολὺ ζεστὸν καὶ ἀναμιγνύετε καλὰ καὶ ὅταν συνενωθοῦν χύνετε ὅλα μαζῆ εἰς τὴν ὡς ἄνω προητοιμασμένην φόρμαν. Τὸ στέλλετε εἰς μέτριον φοῦρνον καὶ ὅταν πήξῃ ἡ κρέμα, τὴν ἀφίνετε καὶ κρυόνει καὶ τὴν σερβίρετε.

Ὁλόκληρον τὸ γεῦμα αὐτὸ δὲν στοιχίζει περισσότερον ἀπὸ ἓξ δραχ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς ξελαδώνονται τὰ πατώματα. Ὅπου ὑπάρχουν λεκέδες ἀπὸ λάδι ἢ οἱανδήποτε ἄλλην παχεῖαν οὐσίαν, ρίπτετε ποτάσαν εἰς σκόνιν καὶ ἐπ' αὐτῆς βραστὸ νερό. Τὸ ἀφίνετε ὀλίγον καὶ τὸ τρίβετε. Ὅταν οἱ λεκέδες εἶναι πρόσφατοι, καθαρίζονται μὲ τερεβινθίνην ἢ μὲ μπενζίναν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

Κυρία μέσης ἡλικίας, φέρουσα καλὰς συστάσεις καὶ συνιστωμένη καὶ παρ' ἡμῖν προσφέρεται νὰ συνοδεύῃ παιδιὰ ἢ δεσποινίδας εἰς τὸν περίπατον.

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

φύλλα ἐφρικίων, τὰ ρόδα ἤρχιζαν νὰ ἀνοίγουν τοὺς κάλυκάς των. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ᾐσθάνθην τὸ αἴσθημα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀκαταβλήτου αὐτῆς δυνάμεως, ἥτις ἐν τῇ νεότητί μου μὲ ἐμέθυεν ὡς οἶνος. Ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδωλίου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ αὐτὸς ἔχω ἐργασθῆ καὶ ἤρχισα νὰ θωπεύω τοὺς ἐρωτιδεῖς, οἵτινες παίζουν μὲ ἄνθη καὶ χρησιμεύουν ὡς βραχίονες τοῦ ἐδωλίου μου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν εἶχον ἐκτελέσει τὸ φανταστικὸν ἐκεῖνο ἔργον μου, μὲ κατέλαβεν ὅλον μετ' ἀπιστεύτου ἀκριβείας καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ ἐντροπὴ τῆς ἀδυναμίας μου...

Ναί, ἐντράπην διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, πρὸ τῶν γηραιῶν ἐκείνων δένδρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφύτρωναν ἀκόμη νέα φύλλα, πρὸ τῶν γηραιῶν ροδῶν, αἵτινες ἔδιδαν τὴν ζωὴν εἰς νέους κλώνους, πρὸ τῆς γωνίας ἐκείνης τῆς αἰωνίας φύσεως, ἐν ᾗ παγκόσμιος ζωὴ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζηται, νὰ παλαίῃ, νὰ δημιουργῇ. Περιέπεσα εἰς εἶδος νάρκης, ἥτις, ὑποθέτω, θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων παρατηρούμενον φαινόμενον, ἀκριβῶς, ὅταν ὁ ζωογόνος χυμὸς κυκλοφορῇ, χωρὶς τὸ δένδρον νὰ κινῆται, χωρὶς ὁ κορμός του νὰ μαντεύῃ κἂν τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται ἐν αὐτῷ, τὸ ὁποῖον ὑφαίνεται ὑπὸ τὸν ξηρὸν φλοιόν του, τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀνοίξῃ.....

Μία ἰδέα ἀγάλματος ἤρχισε νὰ παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας μου, ἀόριστος, δυσδιάκριτος κατ' ἀρχάς, μετ' ὀλίγον ὅμως τόσον διαυγής, τόσον σαφὴς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅσον τὰ φύλλα καὶ τὰ ρόδα ἐκεῖνα. Θὰ τὸ ἔβλεπα ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ στυλοβάτου του, ἐπὶ ἀληθοῦς λευκοῦ, ἀγνοῦ μαρμάρου καὶ δὲν θὰ μοὶ ἐφαίνετο περισσότερον πραγματικόν. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ παρίστα τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον τόσον περιπαθῶς εἶχον ὀνειροπωλήσει, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχον ἄνευ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης πτώσεως τῆς γυναικός μου. Ἦτο ἐνώπιόν μου. ὄρθιος, δεκαπενταετὴς ἔφηβος, λαξευτὸς ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου ἐν τῇ θαυμασίᾳ γυμνότητι ἥβης νέου θεοῦ. Αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματός του ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὰς τοῦ ἰδικοῦ μου, μὲ κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν λεπτὰς ὡς τὰς τῆς μητρός του. Ἀπὸ τὴν μητέρα του εἶχε κληρονομήσει τὸ ὠοειδὲς τοῦ προσώπου, τὸν πώγωνα, τὰ ὦτα, τὸ μέτωπον, τὸ μειδίαμα τῶν παρειῶν, καὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σάρκωμα τῶν χειλέων, τὸ ἀμίμητον στόμα τῶν Ἑλληνικῶν κεφαλῶν τοῦ ἕκτου αἰῶνος, ἐν αἷς διακρίνει τις σωζόμενα ἴχνη Αἰγυπτιακῆς τέχνης.

Ἡ κόμη του ἐβοστρυχοῦτο ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ὑπὸ τὰ μετωπικὰ τόξα τῶν ὀφρύων ἐσχηματίζετο τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸ βλέμμα τῆς Λαύρας τὴν αὐστηρὰν καὶ γλυκεῖαν ἐνταυτῷ ἐκείνην ἔκφρασιν... Τέλος ἦτο ὁ ὀνειροπωληθεὶς υἱός μου ἐκεῖνος καὶ θὰ ἐδοκίμαζα νὰ σχηματίσω πραγματικῶς τὸ ἄγαλμα αὐτό. Θὰ ἔκαμνα τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ μου, τὸ ὁποῖον εἶχε ζήσει μόνον εἰς τὰ ὄνειρά μου. Πῶς ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν μοὶ εἶχεν ἔλθει ἄλλοτε, καὶ πῶς μὲ ἐπλημμύρησεν ὅλον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μετὰ τόσης ἐντάσεως! Δὲν τὸ εἰξεύρω. Ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι ἠγέρθην τοῦ θρανίου αὐτοῦ μὲ τὰς χεῖρας τρεμούσας, μὲ τὴν καρδίαν παλλομένην. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου μὲ συγκίνησιν, ἣν δὲν δύναμαι νὰ σοῦ παραστήσω, τόσην ἐνεῖχε τὴν χαρὰν καὶ τὸν τρόμον, τὸν πόθον καὶ τὴν δυσπιστίαν. Θὰ ἐπανεύρισκα ἄρα διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχα μέσα ἐκεῖ εἰς τὴν φαντασίαν μου, τὴν ἀπολεσθεῖσαν δημιουργικὴν δύναμίν μου;

(ἀκολουθεῖ)